

Vuk Krnjević (1935):

5.

PRED SABO Življenje moje ki si se že dogodilo, senca
 KAKOR zapečateni. Kaj naj ti še dam.
 PRED Tvoje deblo razpada v zemlji, a obličje
 PREDMETOM porazgubljeno. Kaj naj ti vzamem.
 Pokrajina ki jo imaš, zenico slepila, prostor;
 obnavlja se: voda,

glasovi,
 zvoki,
 ptica

prešuštnica ki jo že izgovarja nekdo drug
 zase. Ko slutiš da diha tema odsotna
 se mar v resnici dogaja
 žival ki se plazi v srcu. Prah
 besed ne bo tega nikoli izustil.

Ljubomir Simović (1935):

(XXI)

ČELADE Sončnice so strohnele.
 In pobiravci sončnic
 in njihovi stari inštrumenti
 zibelke in lesene frule.
 In tudi ona ki se je nisem nikoli spominjal
 brez pomisleka na ladjico otovorjeno s senom
 in sijajem ščipa.
 Dokončani sadež hruške
 je bil le zasutek za njeno plodno telo.
 Njeno bleščeče telo le zasutek za prah.

Gnila jesen in mrzel svet
 na nebu in na zemlji zlato se stresa in trohni
 zmagovavci, močnejši hudodelci,
 zaslepljeni v metežu žita na skednju, razgibani
 od vetra, ne bi rekli
 z drevesa spoznanja dobrega in zla sadežev da smo se preobjedli.

In zdaj, blodeč po rodnem kraju, zmagovavci brez tekmeča,
 medtem ko nam pred rokami razpada cvet,
 groza obhaja ogenj, se odmikata voda in sadež
 in nas izbe druga v drugo preganjajo,
 v krogu otrok in vaških norčkov
 stojimo, blesteči zmagovavci, le zasnutek za prah.

Sklonimo glavo da bomo sprejeli zavzeti svet:
 sončnice so strohnele
 in pobiravci sončnic
 in njihovi stari inštrumenti
 zibelke in lesene frule.
 Le težo prahu merijo vaške tehtnice
 po obrežjih trohniijo plodovi morja
 in gozdove navdihujejo mrzle sape.
 Česa naj se zdaj loti naša roka, kaj ustvarja samo prah?

Borislav Radović (1935):

RAZUMEVANJE O DREVESU	Ti, ki gledaš drevo, kako raste Ali ponika V navpičnem počitku, In ki živiš to dvojno podobo Nedokončano v njenem trganju, Boš znal Ne biti ne mučenik ne krvnik, Samo posrednik, kakor tole drevo, Med temo in svetlobo, vsega Kar si in kar nikoli ne boš, Boš zmogel ohraniti, nekoč Ko se boš moral tudi sam odrešiti, Vso svojo ljubezen za ta praznik premoga?
--------------------------	--

USTA
 STRAHU

Razklana od tolikšnega molčanja (ali kar kratko in malo razklana) se krivi v bledici neka razpoka, brezzobo se razteguje in poveša na obeh koncih, njuna nasproti ležeča loka pa se napenjata v krču, ki spominja na gnus, vse dokler ne zazija črna luknja in se ne izoblikuje ohlajena površina maske, katero potem poljedelci in vrači nosijo ob svečanostih, da bi tako še bolj mračno odmevala spačena praznina, ki se na njen krohot ne oglasi več niti en sam spovrženi bog.